

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Vojtěcha Šimíčka a soudců JUDr. Miluše Doškové a JUDr. Lenky Kaniové v právní věci žalobkyň **a) Y. H.** a **b) H. V.**, zastoupené JUDr. Jaroslavem Peštou, advokátem se sídlem Blanická 25, Praha 2, proti žalovanému **Magistrátu hl. m. Prahy, odboru výstavby**, se sídlem Mariánské nám. 2, Praha 1, o kasační stížnosti žalobkyň proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 29. 11. 2004, č. j. 9 Ca 31/2004 - 46,

t a k t o :

Usnesení Městského soudu v Praze ze dne 29. 11. 2004, č. j. 9 Ca 31/2004 - 46, **se zrušuje** a věc **se mu vrací** k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobkyně (dále jen „stěžovatelky“) včas podanou kasační stížností brojí proti shora označenému usnesení Městského soudu v Praze, kterým soud odmítl jejich žalobu proti rozhodnutí Magistrátu hl. m. Prahy, odboru výstavby („žalovaný“) ze dne 10. 4. 2003, č. j. MHMP-147837/2002/VYS/Vi/HE. Citovaným rozhodnutím žalovaný změnil rozhodnutí Úřadu městské části Praha 8, odboru výstavby ze dne 17. 9. 2002, č. j. OV/2002/2947/Bá, kterým bylo vydáno stavební povolení na veřejně prospěšnou stavbu „II. etapa skládky T. - Ď.“, a to tak, že stavební povolení se vydává a mění se objekty, které stavba obsahuje a stanovené podmínky pro provedení stavby.

Důvodem odmítnutí žaloby městským soudem byla její opožděnost ve smyslu ustanovení § 46 odst. 1 písm. b) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní („s. ř. s.“). Žalobou napadené rozhodnutí žalovaného totiž bylo stěžovatelkám doručeno prostřednictvím jejich právního zástupce dne 17. 4. 2003, takže dvouměsíční lhůta k podání žaloby začala běžet od tohoto dne. Žaloba proti tomuto rozhodnutí však byla doručena Obvodnímu soudu pro Prahu 8 (tzn. soudu rozhodujícímu v občanském soudním řízení) až dne 7. 7. 2003, tedy opožděně. K městskému soudu jako soudu věcně a místně příslušnému ve správním

soudnictví pak byla žaloba v důsledku pravomocného rozhodnutí Obvodního soudu pro Prahu 8 podána sice včas, tj. do jednoho měsíce od právní moci rozhodnutí o zastavení řízení, to však nic nemění na skutečnosti opožděnosti žaloby, jelikož aby v této věci byla žaloba podána včas, musela by být zachována i lhůta uvedená v ustanovení § 72 odst. 1 s. ř. s.

Stěžovatelky v kasační stížnosti uplatňují důvody obsažené v ustanovení § 103 odst. 1 písm. b), e) s. ř. s.

Pochybení městského soudu stěžovatelky spatřují v tom, že soud nerespektoval předchozí rozhodnutí soudu, kterým bylo stěžovatelkám přiznáno právo podat žalobu v řízení podle s. ř. s. Městský soud tak odmítl žalobu s tím, že „nebyla dodržena lhůta v předchozích řízeních“. Navíc z ustanovení § 72 s. ř. s. vyplývají tři lhůty pro podání žaloby: dva měsíce podle odst. 1, tři roky podle odst. 2 a jeden měsíc podle odst. 3. Stěžovatelky se domnívají, že v jejich případě byla relevantní lhůta jednoho měsíce podle odst. 3 cit. ustanovení, která byla zachována.

Stěžovatelky nesouhlasí ani se skutkovými závěry městského soudu, jelikož předmětné rozhodnutí žalovaného nebylo doručeno do vlastních rukou a stěžovatelky údajně seznaly, že se jedná o rozhodnutí konečné, teprve z potvrzení o nabytí právní moci tohoto rozhodnutí, které si na svoji žádost vyžádaly a které jim bylo doručeno dne 26. 5. 2003. Žaloba podaná dne 7. 7. 2003 proto nebyla opožděná. Stěžovatelky tak sice nepopírají, že k doručení rozhodnutí žalovaného došlo dne 17. 4. 2003, nicméně stalo se tak vhozením do poštovní schránky a nikoliv řádně a v souladu se zákonem, tj. do vlastních rukou. Dále stěžovatelky brojí proti průběhu a výsledku stavebního řízení a poukazují na jednotlivé důkazy, které nebyly v jeho rámci patřičně vyhodnoceny. Stěžovatelky zpochybňují rovněž záhlaví napadeného usnesení městského soudu, v němž je „za účastníka řízení chybně označen subjekt bez právní subjektivity“, tzn. Magistrát hl. m. Prahy, odbor výstavby a nikoliv Hlavní město Praha, Magistrát hl. m. Prahy, odbor výstavby.

Z těchto důvodů stěžovatelky navrhuji napadené usnesení Městského soudu v Praze zrušit a zároveň žádají, aby byl jejich kasační stížnosti přiznán odkladný účinek.

Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvádí, že předmětné správní rozhodnutí ze dne 10. 4. 2003 bylo doručováno vyhláškou vyvěšenou na úřední desce a dnem doručení byl v souladu s ustanovením § 26 odst. 2 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení (správní řád) poslední den 15 - denní lhůty od vyvěšení, což bylo v daném případě 5. 5. 2003. Žaloba podaná dne 7. 7. 2003 proto byla správně posouzena jako opožděná. K označení žalovaného v záhlaví usnesení městského soudu žalovaný odkazuje na ustanovení § 33 odst. 2 s. ř. s.

Žalovaný navrhuje kasační stížnost zamítnout.

Z hlediska skutkových okolností projednávané věci z obsahu správního a soudního spisu plyne, že shora označené rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 4. 2003 nabylo právní moci dne 5. 5. 2003, když bylo doručováno veřejnou vyhláškou, která byla na úřední desce žalovaného vyvěšena dne 18. 4. 2003 a sňata dne 5. 5. 2003 (*poznámka soudu*: poslední den této lhůty měl připadnout na den pracovního klidu, proto bylo tímto dnem až pondělí 5. 5. 2003).

Obvodní soud pro Prahu 8 usnesením ze dne 30. 7. 2003, č. j. 22 C 210/2003, zastavil řízení o žalobě stěžovatelek proti citovanému rozhodnutí žalovaného, neboť se jedná o věc, k jejímuž projednání a rozhodnutí je příslušné správní a nikoliv civilní soudnictví (§ 104b odst. 1 občanského soudního řádu). Toto usnesení potvrdil Městský soud v Praze usnesením ze dne 28. 11. 2003, č. j. 35 Co 378/2003, s tím, že stěžovatelky mohou podat předmětnou žalobu ve lhůtě jednoho měsíce u Městského soudu v Praze. To také stěžovatelky žalobou ze dne 2. 2. 2004 učinily.

Tuto žalobu odmítl městský soud ze shora uvedených důvodů usnesením napadeným nyní projednávanou kasační stížností.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadené usnesení Městského soudu v Praze v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů (§ 109 odst. 2 a 3 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná.

Předně je nutno uvést, že za procesní situace, kdy kasační stížnost napadá rozhodnutí městského soudu o odmítnutí návrhu (žaloby), omezuje se přezkum prováděný Nejvyšším správním soudem na opodstatněnost naplnění důvodu obsaženého v ustanovení § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. Vadami správního řízení, s nimiž počítá kasační důvod obsažený v ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., se za tohoto stavu soud zabývat nemůže, jelikož důvod podle písm. e) cit. ustanovení je nutno aplikovat přednostně a pokud by Nejvyšší správní soud skutečně dospěl k závěru, že k odmítnutí žaloby došlo nezákonně (tzn. že tento kasační důvod byl naplněn), musel by napadené rozhodnutí městského soudu zrušit a otevřít tím procesní prostor tomuto soudu, aby se meritorně vypořádal s podanou žalobou. Ze stejného důvodu se proto Nejvyšší správní soud nemohl zabývat námitkami stěžovatelek uplatněnými v projednávané kasační stížnosti a týkajícími se vad stavebního řízení, neboť takové hodnocení mu za daného stavu nepřislúší. Řízení o kasační stížnosti je totiž založeno na principu subsidiarity a kasační stížnost představuje mimořádný opravný prostředek proti rozhodnutím krajských soudů, takže se v jejím rámci nelze zabývat skutkovými a právními okolnostmi, jimiž se předtím z procesních důvodů nemohl vypořádat krajský soud.

Nejvyšší správní soud dále konstatuje, že je vázán právním názorem svého rozšířeného senátu (ze dne 5. 5. 2004, č. j. 6 A 100/2002 - 74), podle něhož „*ustanovení § 42 odst. 2 zákona č. 50/1976 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), má být vyloženo tak, že vyvěšení rozhodnutí s účinky doručení se děje jen u orgánu, který takové rozhodnutí vydal.*“ V daném případě je tedy nutno přisvědčit žalovanému v tom směru, že k doručení předmětného rozhodnutí došlo v souladu s ustanoveními § 61 odst. 4, § 69 zákona č. 50/1976 Sb. dne 5. 5. 2004, a to bez ohledu na oznámení tohoto rozhodnutí na úředních deskách dotčených městských částí.

Pokud stěžovatelky uvádějí, že toto rozhodnutí obdržely prostřednictvím svého právního zástupce procesně vadným způsobem (tzn. nikoliv doručením do vlastních rukou), je nutno uvést na pravou míru, že tento způsob předání rozhodnutí měl význam toliko informativní, nikoliv však právní ve smyslu doručování. Nelze proto souhlasit ani s názorem městského soudu, že lhůta k podání správní žaloby začala běžet již od 17. 4. 2003, tedy od okamžiku tohoto informativního předání rozhodnutí zástupci stěžovatelek. Lze tak učinit dílčí závěr, že ke včasnému podání správní žaloby by došlo tehdy, pokud by byla podána do dvou měsíců poté, kdy bylo stěžovatelkám rozhodnutí oznámeno (§ 72 odst. 1 s. ř. s.), tzn. nejpozději do 5. 7. 2003 (§ 40 odst. 2 s. ř. s.). Jelikož však v daném případě stěžovatelky svoji žalobu ze dne 4. 7. 2003 nezaslaly příslušnému správnímu soudu,

nýbrž - chybně - soudu rozhodujícímu v občanském soudním řízení (Obvodní soud pro Prahu 8), vztahuje se na tuto situaci zvláštní úprava obsažená v ustanovení § 72 odst. 3 s. ř. s., podle níž „*v takovém případě platí, že žaloba byla podána dnem, kdy došla soudu rozhodujícímu v občanském soudním řízení*“. Tímto dnem bylo pondělí 7. 7. 2003. Protože však podle ustanovení § 40 odst. 3 s. ř. s. připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den, a v tomto případě posledním dnem lhůty byla sobota 5. 7. 2003 (která je současně i státním svátkem), byla žaloba podána včas.

Jakkoliv tedy Nejvyšší správní soud nesdílí názor stěžovatelek ohledně výkladu ustanovení § 72 s. ř. s., který nemůže obstát v konfrontaci s logickým výkladem tohoto ustanovení provedeným městským soudem (a to především již z toho důvodu, že chybným podáním správní žaloby u věcně nepřislušného soudu není možno následně „zhojit“ nedodržení zákonné lhůty pro její podání), je nutno dospět k závěru, že žaloba byla podána včas, byť ze zcela jiných důvodů, než se domnívají stěžovatelky.

Konečně k tvrzené nesprávnosti záhlaví napadeného usnesení Nejvyšší správní soud uvádí, že tato námitka svědčí o nepochopení rozlišení obecné způsobilosti k právním úkonům a procesní způsobilosti správních úřadů v rámci výkonu svých kompetencí. Jakkoliv totiž není sporu o tom, že správní orgán není obecným subjektem práva (na rozdíl od veřejnoprávní korporace, kterou je obec, resp. město), má při výkonu svých vrchnostenských pravomocí a v následném soudním přezkumu svých rozhodnutí procesní způsobilost, o čemž ostatně svědčí i výslovná zákonná díkce obsažená v ustanovení § 33 odst. 2 s. ř. s.

Ze shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud shledal, že napadené usnesení je nezákonné ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s.

Protože Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná, napadené usnesení Městského soudu v Praze podle ustanovení § 110 odst. 1 s. ř. s. zrušil a věc vrátil městskému soudu k dalšímu řízení, v němž je tento podle ustanovení § 110 odst. 3 s. ř. s. vázán právním názorem Nejvyššího správního soudu. To v posuzovaném případě znamená, že městský soud je povinen pokračovat v řízení o žalobě, jelikož byla podána včas.

Za situace, kdy soud o kasační stížnosti rozhodoval bezprostředně poté, co ji obdržel a co učinil nezbytné procesní úkony (vyjádření ohledně případné námitky podjatosti členů rozhodujícího senátu), již samostatně nerozhodoval o návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, neboť by to bylo zjevně neúčelné.

O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodne podle § 110 odst. 2 s. ř. s. městský soud v novém rozhodnutí.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 22. srpna 2005

JUDr. Vojtěch Šimíček
předseda senátu